

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTART

SATÍRICH Y LITERARI

Tocarà al menos un cop cada setmana

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
(Lleona, 4, pis primer, baixant del cel).

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger: 20 rals.

DÉCIMS Y DECIMAS.

Ja hi tornem a ser. Sembla que era ahir que l'escorbriayre y l'sereno del meu carter varen felicitar-me ab motiu de las festas de Nadal, l' un ab un tros de paper vermell, rebregat y brut de portarlo a la pitrera y l' altre ab un paper també pero més fi, ab una impressió daurada que s' havia de llegir de cairell, perque la claror pegant de ple sobre las lletres y dibuixos d' or, feyant mal a la vista.

Com aquets varen presentarsen d' altres y fins lo carter, que en tot l' any no 'm du cap carta, va portarmen una, que encara no sé de qui es. Pera mi fon una manganilla seva pera cobrar l' estrena.

Ja 'ls dich jo, que estém divertits en aquest país.

No hi ha ningú que per un motiu ó altre no 'ls trobi pera endosarlos una décima y vos-tés si tenen lo cor sensible, naturalment, fan lo generós.

¿Y saben per qué? De segur que tots tenen la esperansa de treure la grossa y ab aixó comensan a derrotar per endavant.

—Te, noy, diuhen, aquí tens quatre rals, ó quatre quartos, es igual, avuy ja puch des-dinerm com que demà passat hauré tret la rifa!

Y aquesta també es una altra cosa per l' estil d' aquella.

No poden anar en lloch aquets dias que no 'ls convidin a interessar en algun décim, y, qui refuja la tentació? Ningú. Perque tothom pensa que si desprecia aquell embit, de següé lo número que deixan treurà la grossa.

Se necessita ben be esser un Girona pera acontentar a tothom en semblant época del any.

Jo al acostarnoshi ja tremolo, perque sempre 'm passa lo mateix: entre 'l décim y las decimas me quedo sense gall, sense turrons y sense neulas, per haver repartit tots mos capdals entre tants y tants que se 'n menjan un tros a la meua salut.

L' any passat un parent que tinch a fora, que Deu me 'l conservi tant com pugui, va enviarme una ampolla de vi d' aquell que tot ho enterboleix. Donchs be, gracias als que 'm desitjaren bonas festas, vaig tenirhi de sucra pa, fentme la ilussió que havia tingut gall, dolsos y neulas de llimó, que m' agradan molt, per la raho de que may me 'n he fet cap tip.

Enguany, donchs, he fet lo determini de no escollarme a ningú; no tinch res en cap décim y no rebre decimas y a veure si un cop a la vida sabré lo que es un Nadal felís.

¿Qué se 'n riuhem? Ja veurán, comensin a posar a la loteria y a donar propinas y ja me 'n sabrán donar raho.

L' home que viu del seu treball, que no te negocis, ni 's fa afeytar, ni te de cridar al sereno perque li vagi a buscar la llevadora, ni reb cartas, ni s' ocupa en res de lo que fan los altres, que estiga tranquil: aquest home, podrá anar al passeig de Sant Joan a comprar l' estantís gall d' indi y se 'l podrá menjar ab la satisfacció de que ningú li ha desitjat bonas festas, ni haurá patit cap desengany per no haver tret res ab lo cap y qua que hi tenia part de la seva fortuna.

Tot aixó que 'ls hi fet veure, fins aquí es de lo mes innocent que passa aquets dias. ¿Que 's pensan que se 'n amagan pocas de cosas sota la capa del gall! Perque 'l gall també du certa capa, immoral per mes senyas.

Lo botiguer que havia de pagar una multa per no regar lo carrer, gracias a la *vista gorda* del alcalde de barri, desseguida que ve Nadal.—Te, noy, diu agafant una d' aquellas bestiassas, y una trajeta de las sevas, te, porta aixó al Sr. Nasí.

L' empleat que ho ha sigut a qualsevol oficina passant per sobre de totas las legalitats, també regula lo gall al senyor que ha tingut prou influencia pera colocarlo.

Lo subjecte que tenia un plet perdut, per raho natural, y l' ha guanyat, japa! gall cap a casa l' advocat.

Vaya, tots los que vegin portant virám, sense fer cara de poguerne menjar, ja tenen per segur que es un obsequi al qui ha conseguit alguna cosa que no podia ser.

Y reparin que sempre aquets regalos van a las personas que menos ho necessitan.

Jo 'n se que fins se 'n han hagut de vendre per no poder donar l' abast: afigurínse si n' haurán fet aquets de picardías. Es dir

que 'ls mes honrats pot dirse que son los mes deshonorats, perque ja se sab que ningú dona res per res.

A casa sí que no tenim aquesta esperansa que algú 'ns regali. Avans l' adroguer nos donava turrons, lo taberner un vi que semblava bo; lo forner, coca; l' escorbriayre, ápit ó escarola, en fi, tothom que viu ab nosaltres nos demostrava d' un modo ó altre lo seu regoneixement per distingirlos ab las nostras simpatías y confiança. Avuy res de tot aixó passa; tot s' ha perdut y encara gracias qua en lloch de donarlos no 'ls demanin.

Que no vingan pas a atarentarme pera jugar a la rifa, ni a donarme las bonas festas: Ja ho tinch decidit. No vull decims ni decimas, y al que no li agradi que ho deixi. Aixís com jo no puch felicitar a ningú, no vull que a mi 'm felicitin. Ja 'm se felicitar jo mateix.

LO NEGRE DE LA RIFA.

UN MÁRTIR DEL PROGRÉS

«Qui més hi fa, més hi pert.»

(Poesia premiada en 18 Desembre 1881 ab la jona oferta per 'l diari La Opinión de Tarragona y dedicada a Don Joaquim Ginebra y Pou, en penyora d' estimació y afecte.)

Es ja més de mitja nit:
Fà un fret... que... sens' dir mentida,
Fà més mal y fà més por
Que una partida carlista.
Tothom ja s' ha retirat
(Sens' cobrar la cessantia)
Tothom calla, tothom dorm,
Pe 'ls carrers ningú tranzita.
Desafiant los elements
Y rompent aquell mutisme,
Resolut vá Rambla amunt
Grinyolantli las botinas
Un jove que ah tot y 'l fret
Que hasta el moll de l' os arriba,
Sua... com un Diputat (?)
Que hagi perdut lo districte.
Quan arriba al cap-de-munt
Tomba un cantó, després gira,
S' atura frente a un portal,
Truca, l' obran y... ja es dintre.
Se treu la capa y barret,
Mira l' hora que és, rondina,
Agafa ploma y paper
Y febrós se posa a escriur.

De mica en mica 'l quinqué
Que aquella cambra il·lumina
Lo petroli consumint
(Com fan ara 'ls anarquistas
Y altres *partits* per l'estil)
Posa una cara tan trista
Que sembla que té algun *inglès*
Que a arreglar comptes lo crida.

Lo jove per só segueix
Y notes que porta escrites
En papers y en la cartera
Algunes voltes copia
Tot d'una, la encarnació
De las Set plagas d'Egipte
Canhen sobre 'l jove aquell
En forma de set caixistas,
Que uns per mandra, altres per son,
Ab to sech a un temps li diuen
(Ab més mal modo que alguns
Empleadets d'oficina.)

—«Quina calma que ha tingut!...»
—«Me creya que no vindria!...»
—«Sab quina hora és?...» —«Son las 3!...»
—«Que m donarà gacetillas?...»
—«Y 'ls telegramas que 'ls té?...»
—«Que ja te acabat l'article?...»

Y aquell jove, neguitós,
Sens aixecar ni la vista,
Ni la ploma, del paper,
No respon, los altres cridan,
Y escribint vertiginós
Sa ploma va lent més via
Que l'Emperador de Rússia
Quan fusella a'n els nihilistas.

Despatxa al un, luego al altre,
Y quan al últim arriba,
Se aixeca, 's posa 'l barret,
Ben bé ab la capa s'abriga
Y ab marxa que hasta 'ls carrils
D'aquí Espanya, envejarian,
Passa plassas y carrers,
Va tombant cent travessias,
Tocan horas y ab veu alta
Diu... —«Son las cinch!... y suspira.

Desfallit y mort de son
A sa casa 'l jove arriba
Tenint lo cap tant calent,
Que hasta crech jo que 's podria
Ab la calor del seu cap
Coure al ast una gallina.
—«Fins ara?...» —«Li diu la esposa
—«Si — respon, — «Que tal ma filla?...»
—«Lo metje diu que està mala
Y no respon de sa vida.»
—«Pobre filla del meu cor!...»
—«Que no podrás una mica
Rellevarme?...» —«Me sab greu,
més no puch. —«Ja fa nou dias
Y deu nits que jo la cuido
Y descansà'm convindria.»
—«Te dich que no puch y ho sento:

Ma carrera malehida
Ni'm deixa temps per menjar,
Ni temps per vetllà a ma filla,
Ni'm deixa temps per dormir,
Ni temps me deixa per viure.
A las sis, haig de sé al port
Perqué 'l General arriba;
A las set al carrer nou
S'inaugura una botiga;

A las vuit... ¿Qué tinc de fer?
¡Ab!... A las vuit haig de sé a missa
Que la campana que mudan
La bateja 'l mateix Bisbe;
A las nou, a la Audiencia,
Hi ha d'un criminal la vista,
A la Redació, a las deu,
Haig de portar gacetillas
Per la Edició de la tarde,
Que si no hi soch, ja rondinan;

A las onze, estich citat
Perqué vaig di en un article
Que hi ha liberals cessants
Y que emplean als carlistas;
De dotze a una, haig de ser
A presenciar las visitas
Que a presidi 'ls Jutjes fan;
A las dos, la Bolsa'm crida;
A las tres, hi há gran parada;
Y hasta las cinch que m'invitan
Per un Certamen festiu.

Veuré si'm puch quedar lliure
Sols un instant, per venir
Pegant una correidissa
A menjá una caixalada
Y a veurer que fa ma filla;
(Aixó si no's cala foch,
O 'ls cotxes no fan cap víctima.)

Quan acabi del Certamen
Que serán las vuit y mitja,
Al Teatro falta gent
Que avuy debuta un artista
Y s'estrena un drama nou.
Y demà a'n a la Revista
Del autor y del actor,
Com de costum, faig la crítica;
Del Teatro haig de aná a un ball;
Y en la Redació 'ls caixistas
Esperarán impacients
Cuartillas y més cuartillas;
Y tornaré aquí a las cinch;

Y potsé haurá mort ma filla!
Y per' xò cap al carrer
Encare no apuntí 'l dia,
Perqué demà igual que avuy
Y avuy com ahir, ma vida
És un continuu trasbals
Una agitació continua....
—«Ets... un *màrtir del progrés*.»
—No ho sé aixó: Sols sé que diuen
Que es la vida del gaudul
LA VIDA DEL PERIODISTA.

RAMON SCRIBACH Y BAELL.

Barcelona 7 Desembre 1881.

III LLADRES!!!

Qui no s'espervera al sentir aquest crit!
Tot hom corra y ningú sap ahont va.
Un dia sucsehí en la mateixa escala de casa;
vaig sentir unas grans veus de ¡lladres!!! surto
al balcó y veig una gran multitud de gent davant
de l'escala.

—«A quin punt son? vaig preguntar al veli del
costat.

—«Al quart pis! que hi ha una pobre velleta sola
y sembla que 'ls lladres han aprofitat un moment
que la senyora ha surtit un rato ab lo seu marit.

Jo dech confessar que no soch gayre valent
en aquestos casos y lo únich que voreig fer es
donar un altre tom al pany per estar ab mes se-
gurat.

Obro la finestra del cel-obert que dona a l'es-
cala, per cerciorarme millor del fet y uns des-
garradors crits de ¡papá! ¡papá! sortits del tercer
pis, que feyan enternir, me feu creure que la co-
sa prenia mes peu.

Per la escala pujava de tan en tan algun que al-
tre veli tremolant de camas y ab un revolver a
cada ma, 'l senyor del primer pis s'estava ab la
porta oberta y feya centinella ab un garrot que
deu ni dó, esperant que li portessen ben lligat per
esbravar-se y fer lo valent; lo segon pis, que es
ahont estich jo, ab la porta ben tancada; en lo
tercer, seguien los crits perquè 'l senyor de la
casa que es dels millors velins que conta tot lo
barri, havia pujat a escometre al lladre sens altre
arma que 'ls seus punys.

En una d'aquestas, se sent un tiro. ¡Bomba!
vaig dir y 'ls crits de desesperació aumentavan
per moments en lo tercer pis.

—«Ay! que haurán mort al meu papà!

—«Francisco! cridava la esposa.
—«Qué no hi ha municipals?

—«Hont son 'ls agents d'ordre públich? deyan
las diferentes veus de la gent del carrer.

—«Han mort lo lladre! —altres, hi ha hagut una
lluyta y n'han ferit dos, —los de la casa del costat
asseguravan que havian vist dos homes saltan
terrats.

—«Pero y 'ls municipals? no se'n ven cap en
loch.

—«Com que sempre s'amagan!

—«No mes surten quan surtim a espolsar las al-
fombras al balcó, per farnos pagar la multa, deya
una cambrereta de padre y señor mio.

—Y per farnos escombrar l'acera del carrer
esclamava 'l porter.

—Y per farnos pendrer la cédula *impersonal*.

—Y per pendrer llibreta a cal gobernador com
aquellas *donotas*.

Entre milij d'aquestas conversas se ven gran
moviment per la escala.

—«Ara! Ara! Ja 'l portan!

Y baixavan una multitud de gent del quart pis.
—«Matéulo! ¡Que mori aquest pillo!

—«Hont es lo lladre? va dir un home obrintse pas
ab una ganiveta a la ma.

—«No ha sigut res, contestavan los que baixa-
van.

La portera, que feya la siesta, ha sentit soroll y
creyente que eran lladres ha arnat l'esvalot del
sigle y 'l resultat de tot era 'l seu gal que ha fet
sorollá 'l picador que hi havia prop d'un cove de
roba.

En aquest entremetj arriban dos municipals y
sens escoltar a ningú pujan escala amunt portant
a l'una ma 'l sabre y a l'altra 'l revólver.

—«En dónde están los lladres?

Are que no hi ha res surten, vostés fan com los
bomberos: arriban quant lo foch está acabat.

—«Pero qué ha sido? y el tiro quién lo ha dis-
parat?

—«Vagin en nom de Deu!

—«Vostés no cumpleixen la seva obligació (es-
clama 'l senyor del primer pis) perquè si bagues-
sen tingut d'esperar a vostés, qui sab las des-
gracias que podian haver ocorregut.

—«Nosotros no podemos estar por tot!

—«Pero que no han sentit los crits de lladres?

—«En dónde están los lladres?

—«Ha sigut una aprensió.

—«Pues entonces de qué's queixa? ¿quién ha dis-
parat el tiro? esto queremos saber.

—«Per cobrar una multa, vritat.

—«Si me vuelve a contestar *malament* me lo lle-
vo a la alcaldía.

—Lo tiro s'ha disparat d'un de 'ls que han
pujat, que se li ha escapat lo dit en lo gatillo.

—«¿Quién ha sido?

—«¡No! no lo sé!

Y 'ls municipals marxaren y 'ls grupos de cu-
riosos s'anavan també dispersant; 'ls velins
cada h'u s'ficà a casa seva fent diferents comen-
taris y quedà altre volta tot, en son primitiu estat.

L'endemà 'ls diaris portavan la següent gace-
tilla:
«Ayer fué abierta sin fractura de puerta una ca-
sa de la calle tal número tantos, etc., etc.
Los ladrones no fueron habidos.»

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

Aquesta setmana si que necessitaria tot lo diari
pera ocuparme com caldria de lo que ha passat
en los teatros.

Al Principal *Ó locura ó santidad*, l'obra capdal
pel meu gust, de Echegaray; al Liceo, l'estreno
de *El Vacello fantasma*, de Wagner; a Romea los
beneficis del Sr. Soler y de En Fontova etc., etc.
Procuraré donar compte de tot, del millor modo y
mes breu que puga.

El Vacello fantasma, ha anat tot lo be que podia
desitjarse. La Teodorini, en Dewyod y en David
s'hi lluheixen, interpretant casi be perfectament
la ópera de 'n Wagner de que tant s'ha parlat y
que per últim ha merescut la acceptació del pú-
blich. Lo mestre Pomé, s'hi distingeix dirigintla
encara que hi ha algun diari que vol que la gloria
sia d'en Goula, que va ensajarla. Nosaltres no
volém pas escatimar res a ningú, pero a cada h'u
lo que sigui seu.

¿Donarà entrada *El Vacello fantasma*? Sembla
que sí, lo qual potser motiu de que s'acabin los
remittits. Per ara podém dir que a nosaltres no's
ne dona cap, perquè aquell propietari que 'ns
deixava los assientos se ha entusiasmat ab l'ópe-
ra y diu que no vol parar fins a saberla de memo-
ria. Lo qual nos ha fet poca gracia a mi y a l'An-
gela, que ja está bona.

En lo Romea, dijous passat dia de catalá, tingué
lloch la funció en honor del celebrat autor de
tantas obras com li den nostre teatro, D. Federico
Soler. Se posa en escena la que d'ell s'ha estre-
nat al comens d'aquesta temporada y que tans
aplausos li ha valgut, *La ratlla dreta*, essent cridat
al final de tots los actes per la concurrencia que
omplia de gom a gom lo colissen. Al terminar la
obra, mentres dels palcos velins al escenich li
tiravan rams de flors y coronas de llorer y una
pluja de fullas de aquest queixa de las bambolinas,
sortiren crials ab librea, portant los regalos se-
güents present de sos admiradors y amichs: gran
estoig ab una corona de plata, de la que 'n penja-
va un llas ab la següent inscripció: «Sos admira-
dors a Federico Soler»; un gran jerro ab lo seu
corresponent plat de bronzo, en lo que hi havia
un gros tarjeto que deya: «*Varios amigos del lau-
reado poeta don Federico Soler*. José M.ª Vallés y
Ribot, Emilio Junoy, Conrado Roure, José Vinar-
dal, Leon Fontova. Siguen las firmas»; una ale-
goria del escut del periódich *La Honorata*, feta
de terra cuxta, imitació a bronzo; en lo peu s'hi
llegeix lo següent: «Al inspirat autor de *La ratlla
dreta*, la Redacció de *La Honorata*.» Ademés se'ns
va dir que hi faltava un álbun ab las firmas de
tots los protestans contra 'l diari de Reus, que di-
gué no esser original del senyor Soler lo drama
La ratlla dreta.

Després lo senyor Bonaplata recitá 'l monólech
El últim grahó del Sr. Fontova, estrenantse a
continuació una pessa d'aquest senyor titulada,
La rahó del pont de Lleyda, que va agradar al
públich.

Lo dilluns comansaren los beneficis, per lo del
Sr. Fontova, posant en escena lo drama aplaudi-
dissim, *Sota Terra*, del senyor Soler y la pessa
estrenada lo dijous passat.

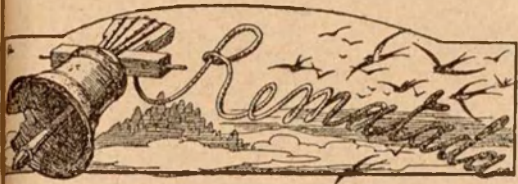
Lo beneficiat en lo personatge «La Fura» s'hi
va distingir com sempre, essent obsequiat al final
de la obra ab los següents regalos: una boquilla,
una agulla d'or, una petaca, un rellotje, un mo-
neder, un quadro al oli del senyor Lorenzale, re-
presentant al senyor Fontova en lo paper que
desempnava en lo drama sobredit: un dibuix del
mateix a la ploma del senyor Escaler; un paisatge
del senyor Marqués, un retrato del beneficiat
pintat sobre porcellana per lo senyor Escaler, re-
galo de dos amichs; una escultura, imatge del
senyor Fontova en la comedia *Lo joch dels disba-
rats*, y una marina del senyor Soler (fill). ¡Ja ven-
hen si n'es d'apreciat! Jo ho deva mirantme
aquets regals exposats en lo saló de descans
¡Quan torni a naixer vull ser actor!

Res de nou nos han presentat los demés tea-

...à no ser en l'Odeon que el Sr. Piquet havia anunciat aquella comedia que va escriure sobre monja y que ha tingut de retirar-la altre cop. El *Inferno* segueix atrayent públic al Espanya y dilluns vinent lo repetiran a benefici dels jors de la lletra y música Srs. Molgosa y Gine. Dia primer de firs y benefici d'aquels senyors, ple segur. ¿Quánt ne volen del benefici? En lo Circo Ecuestre las Xilophonistas se diu que donan las ultimas funcions, pero jo crech que encara menjaran lo gall aquí. Fora un aliament mes pera que s'omplis lo Circo los tres dias festa que venen.

En demés, la setmana entrant se'n gira una que no 'ls diu res. Los hi hauré de parlar del estreno del *Otjer*, de *Lo Combat de Trafalgar*, y per torna de dir d'un altre que ja ho veuran, hauran finit que tindran lloch respectivament dimecres, pous y dissapte. Fort que l'Angela m'ajudarà.

BERNAT PESCAIRE.

Vaya, d'aquí en endavant no 's burlin may dels que fan versos, porque aixó fora un mader sacrilegi. Fins ara sabiam que en Cánovas ne feya, que tot lo que podia desitxarse; avuy ja no 'es ell e avuy fins lo Papa hi esmersa alguns ratos. No sabem si seran dedicats a *Elisa*, com los de Anton, pero al menos están escrits en llatí, i deu ser la llengua oficial dels Sants Pares. Ho mes bo de tot es que 'ls ha regalats a Bisbeck! Deu ser per veure si 'l converteix a la religió llica. Com que aquesta gent totas se las pensa! Per exemple cundeix, no desesperem de veure algun cardenal anar per las vetlladas a ller versos.

✠✠✠

L'Ajuntament de Barcelona ha demanat al Govern los canons inservibles pera fondrels y ferne estatua d'en Prim. Nosaltres fondriam tots los servibles y no 'n xariam cap, ni pera fer salva.

✠✠✠

La historia de la temporada d'enguany del Li va seguint lo seu curs. Es han publicat duas cartas mes, una firmada plos Srs. D. Victoriano Sostres y D. Joan Sol breu y altra per D. Felip Sancho. Después podran ferne una ópera, que 'l Sr. Polo podria estrenarla en lo Bon Retiro.

✠✠✠

Dem llegit en un periódich que un capellá de ma, va robar un parell de botas a un sabater i ren agafarlo. Delaqui una gent que s'hauria perdut una influencia pera anar al cel. Aixó hagués passat entre carlistas encara li irian besat la ma ab que ha fet lo robo, y fins anrian ajudat a calarselas. Pero a Roma no es estrany; com que son los sans de 'n Garibaldi!

✠✠✠

La setmana passada 'ls quintos movian cada setmana pels carrers de Barcelona, que tot ho es malitzavan. Cada any passa lo mateix y ningú hi posa esca. Naturalment, mentres hi hagi la causa hi haurá efecte. Aquests tumultos a nosaltres nos entristeixen, que hi veyem lo verdader desfogament de la esperació.

✠✠✠

La sigut publicada en francés ab un prólech Mr. Zola, la novela del Sr. Oller. *La Papallo-* traductor ha sigut Mr. Savine. E segur que en francés se'n vendrán mes que

en catalá, puig ja diu lo ditxo que ningú es profeta en sa patria.

✠✠✠

A Madrid varen reunir-se 38 bisbes de debó. Hauria donat gust que haguessin cantat lo coro del primer acte de *L'Africana*. May n'havem vistos tants de plegats. Debian fer tropa.

✠✠✠

Hi ha un periódich que parla d'un subjecte que duya un hábit monacal en un farsell, de grillets, de castichs bárbaros, del monastir de Montserrat, de fugida, de monjos y altres cosas més. Estém per creure que tot aixó ho ha tret d'alguna novela de la Edat mitja, quan hi havia la Inquisició. Perque, ajuntin aixó d'ara, ab lo d'aquella monja, y la Mare de Deu que plorava, restin ho del grau de civilisació en que diu que 'ns trobem y resultarà que ns hem atrassat lo menos un centenar d'anys.

✠✠✠

Dinou obras anuncia pera estrenar d'aquí al Maig l'Associació d'autors dramàtics catalans, en lo teatro de Novedats. No creyem pas que las estrenin totas porque allavors ne tocaria una per setmana y ni 'ls seus autors ho voldrian ni la companyia ho podria resistir. Alguns quedaran descontentes.

✠✠✠

L'autoritat no vol que 'ls vigilants usin los caputxons que 's posan pera resguardarse del fret. Diu que ab la gorra ja 'n tenen prou. Es clar, com que la autoritat a la nit ja está ben calentona al llit, res li fa que 'ls altres se encostipin. Deu pensar, ja que 'ls vigilans no cantan al menos que estornudin.

✠✠✠

Los presos se queixan del mal ranxo que 'ls donan. ¿Donchs que s'han cregut que 'ls han de mantenir ab pollastres y cunills? Vaya, considerin senyors vehins de la presó, que nosaltres que som lliurers, ab prou feynas podém menjar.

✠✠✠

A aquestas horas ja s'haurá posat la primera pedra pera aixecar un manicomi a Sant Andreu de Palomar, propietat del Hospital de Barcelona. Aquesta cerimonia será lo millor punt final del any 1885. Ab poch com aquest tots nos tornarem bojos y bo es que 'ns preparin la casa. Diu que ara haventhi altra vegada en Camacho dalt del candelero, los contribuyents serán los primers de perdre 'l judici.

✠✠✠

Diu que ve un governador tant bo, que respon quan li diuen: *¡Cayo!* Si es com lo seu nom ja anirém be.

✠✠✠

Aixís com a Barcelona tenim la Riera den Malla, a París tenen lo Sena que naturalment es mes gran, a proporció del perímetre de la capital de Fransa ab lo de la capital de Catalunya. Y 'l Sena com la Riera d'en Malla també inunda la ciutat. Ja veuen com se semblan Barcelona y París. ¿Quina importancia!

Un que tenia fama de molt valent, y sols ho era de llengua, se va véurer escames per dos individus que li varen inflar los nassos. —¿Perque no t'hi has tornat, li preguntá un seu conegut que va presenciar la sumanta? —Perque he conegut que arribariam a cops de puny, contestá, y per por de ferne una de las mevas m'he retirat.

✠✠✠

—¿Sab, D. Pere, que 's acaban los fondos del patronato? —Sempre ho he dit, Sr. Cosme: arribarém a un temps en que ni 'ls pobres tindran renda.

✠✠✠

—¿Deu lo guart! Venia a demanarli la seva noya pera casarme. —Bé; ¿y que te vosté? —Home: no ho vullguia saber; prou que té ella. —Es que la meva noya te pera dinar, y si vosté no te pera sopar, ¿com s'ho arretgla? —D'aixó no'm passi cuydado, perquè jo tenint un bon dinar no sopo may.

XARADAS

Vaig assistir al casament de 'n dos una y la total; ella es dos tres y cabal y ell segona y molt atent. Digué que espléndidament fos la boda celebrada; ab aixó quina pensada! Entre en prima y dos fent crits donantnos quatre confits y fou la festa acabada.

FRANCISCO FLOS.

LOGROGRIFOS NUMÉRICHS

1 2 3 4 5. — Poble catalá.
5 2 1 2. — Una flor.
4 3 2. — Un narcótic.
3 2. — Un arbre.
3. — Consonant.

R. ALNEM (a) *Vergonyós*.

GEROGLIFICH

1000

dobleta

:

1

Conde

Sama.

(ELECNEAR COMA).

LAS SOLUCIONS EN LO PRÓXIM NÚMERO.

À LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR

XARADA. — Tiana.

INTRINGULIS. — Colomar, Coloma, Colom, Coló.

QUADRAT. — D I V A
I V A N
V A R A
A N A R

IMPRESA IBÉRICA de Francisco Fossas, Passeig de Gracia, 39. BARCELONA-GRACIA

DOS RAMELLS DE FLORS

FLORS GALANAS. — *per Escaler.*FLORS MARCIDAS. — *per A. Cabells.*

Ayuntamiento de Madrid